

Megjele-
nik heten-
kint há-
romszor,
kedden,
csütörtö-
kön és
szomba-
ton, ösz-
szesen
harmadfél
íven. Di-
vatbábok,
képek, fa-
metszvé-
nyek, him-
zetminták-
s más mű-
mellékle-
tekkel.

Előfizeté-
si ára:
helyben,
6 ft. 40 k.
évné-
gyedre 3
ft. 20 k. e.
p., bori-
tékban 30
kral több.
Vidékre
félévre 7
ft. 40 kr.
A szerk.
szállás
zöldfaut.
Janko-
vitsh. 2d.
emeletb.
bal sarok.

HARMADIK ÉV' ELSŐ FELE.

TARTALOM. Kirándulás a Kárpátokba, folytatás Hegyaljítól. M. A. Menyasszonyhoz, költemény L. a k-
ner Sándortul. A koros hajadon, folytatás Karacs Teréztől. Kisfaludy Sándor' halálára,
költ. Pajor Istvántól. Új levelek Emiliához P. H. L.-tól. Társaséleti szemle. Thalia.

KIRÁNDULÁS A KÁRPÁTOKBA.

(Folytatás.)

A tágaska étteremben is, hol az' egész fürdői vendégség együtt ebédel s estelizik, a vízgyógyot használók, orvosuk' elnöklete alatt külön asztalt alakítanak, s téjjel vajjal folyó szőnyegükön főszerepet játszanak a hatalmas vízteli kaunák s a jóízű szepességi burgo-nyás tálak. Ez évben a gyógyulni akarók' száma megközelítette a negyvenet. Négy hatalmas zuhany' vízkorbácsa dolgozott naponkint egészségük' helyreverésében. A zuhany egés-séges embernek is meglehetősen mulatság, s a hegyi kirándulásokban eltikkadt tagoknak új erőt ad — probatum est. — Egyébiránt csak a levegő magában is milly életadó gyógyszer a Karpát' illy magas pontján, — könnyen képzelhető.

Kik nem betegesek s idejüket örökös vízivással s pokróczozással el nem tékozolják, vadászatokat s hegyi kirándulásokat tesznek. A Kárpátokban leglátogatottabb tájak: a fel-kai völgy, a lengyel taréj, az öt tavak, a kis és nagy kolbachi völgyek, a kézsmárki ten-gerszemek, a lomniczi és szaloki csúcsok, s végre az egy napi járó földre eső Haltó, — tulsó oldalán a Karpátnak, lengyel széleken. — Egy pár szót mindegyikről, utmutatóul az oda szándékozó ismeretlenek' kedvéért.

A felkai völgy, mint neve is mutatja, a 16 városok' egyikének Karpát' oldalára föl-nyuló határán, négy öt órányi távolságra nyugat felé a fürdőtől, a gerlakfalvi és szaloki csúcsok alatt fekszik. Utja lóháton levén megjárható, kevésbé fáradságos; apró lovakat pe-dig a közel falukból örömet kölcsönöz az élelmét gondosan kereső német pór. S ha rit-kán csálható előjeleikből szép időt jósolnak a vezetők, korán, még mikor alig szürkül a hajnal, meghúzzák a kis lármaharangot, mint a hegyi kirándulások' indulónótáját. Nők és leányok, agg és fiatal férfiak víg tréfák közt ülnek föl a jámbor állatkákra; félve, sikoltva teszik első lépteiket a még soha lovon nem ült hölgyek, s némellyik estve mint bátor lo-vag tér meg hegyi utjából. Gyalog indul el csöndes léptekkel, vasvégű botjával a jártas

vezető. Utána mint repülő darvak, a néha harminczra is megszorodott társaság' vegyes tagjai. Végül néhány lovakra felügyelő parasztleányok, baltákkal készülvé föl a tűz rakásához. A felkai völgybe tett második látogatásom' emlékeül legyenek itt e néhány sorok följegyezve :

Egy napon Schmökszre b. Lopresztiné a Banát' duszagdag birtokosnője érkezett meg, s vele rokonai, a szép két Brandenstein k. a. Bécsből. Szliácson mulattak azelőtt egypár hetet, s most a Kárpátokat jöttek meglátogatni, s onnan Pesten keresztül hazájokba visza. S így a Prága' nevelőházaiból csak most kilépett bájos két leánykával hazánk' egyik nagy részét be akarta utazni a gondos nagynéné.

A schmökszi közös asztalok fölött szomszédinkkal könnyen megy az ismeretség. A nyájas bárónő szavára méltatott, s általuk tervezett néhány napi kirándulásokra hivatalos levék. Reggelre az előkészületek megtétettek, s egy férficselédük s a vezető' kíséretében utnak indulánk. A förendelt kis lovakat, asszonyi lovagöltöny s nyereg' hijával használni nem akarván a nők, egy végetlen hosszú szepességi szekérre ültek föl. A nyolcz előfogott lovaktól huzatott szekér szirtiről szirtre verődve, erős vasas kerekei recsegték s így lélek- és agyvelőrázó hánytatások közt, nyomrul nyomra haladtunk fölfelé. Én ugyan kis hegyi lovammal kéljemesen léptetem utánuk — szánya a szegény szenvedő nőket. Két óráig így hatolva fölebbfölebb a fenyvesek közt, elértük végre azt is, mit a magyar közpéldaszó elérhetlennek tart — a szekérut' végét. Előttünk állott a meredek hegyfal, melyen tul szekér nem járhat, s melyre a nagy császár' alpi vontatói is bajjal juthatnának föl. Le kellett szállni a nőknek, s gyalog tenni meg a hátralevő három órai legnehezebb utat. Illedékből én sem maradhattam lóháton, s gyalog haladtunk fölfelé, lassan, fontolva — mondhatom a legátalkodottabb honi fontolva-haladóink' szárnyain. A szétszórt éles kővekkel borított uton itt csakugyan nem lehet rohanva haladni. A gyöngye lábfedezők szakadozni kezdettek, — számtalan, hegyről lezúgó patakok állták utunkat, s annak jéghideg vizén áthatolni kellemetlen érzés volt. Főnebb a fenyvesek is aljasodni kezdetek s a lég élesebben csaphatott. Nem sokára kiértünk a törpe fenyűk' országába is, hol már más magasabb fa nem tenyészvén, a szél kedvére játszott a drága kelméjű nőköpenyek' szárnyaival. Végre föltűnt a távulban a törpe fenyűk' hazája' északi szélén az előreküldött parasztok által rakott tűz' füstje, s hangzott messziről a lerohanó zuhatag moraja, a felkai völgy' közepén. Számtalan pihenés, panasz és öröm közt elérkeztünk az ohajtott pontra. Az átfázott nők tűz mellé vonultak, s elmerültek a nem képzelt látmány' csodálatába. Felejtve volt fájdalom és szenvedés, ezer kérdés, ezer figyelmeztetés váltotta egymást. Nézd Mari! a száz öl magasból fakadó széles vízesést! mi ennél szebb a természetben? Nézd Zsofi! — e kék színt játszó tengerszemet! szolt poharával merítve belőle az ifjabb leánya; mint ragyog-kristályvize' tükörén a délen álló napsugár, s látod mint játszik köves fenékén a fürge pisztrang, s nincs csak egy szál gaz vagy mohocska is, mely vizét zavarán? — Nézzétek leányok! szolt az idősebb nő — ez irtóztató barna szirtfalakat, jobb és bal oldalát zárva el e szűk völgynek, — nincs növényélet, mely már olly magasban tenyészhetnék, — ezek a szálóki és gerlakfalvi csúcsok. — Látjátok az éjszak felé fehérülő lejtősebb Lengyeltaréjt? Mi szép lehet onnét egyfelől hazánkba s tulsó völgyén le Gácsországba a belátás. — Halomra szaggatták rejtett virágait a bűvös virágos kertnek, — az olvadó hó' szélén kelő jáczintokat, ibolyákat s kikircseket. S a pazaron nyitó nefejelecskből koszorukat s betűket kötözték. — Bájos olvasónőim! ha megnézik ti is a Kárpátokat, s van kedves név, melynek első nagy betűit örömeist fűznétek össze nefejejcs szálakból, — hagyta az idegen föld' szép leányai, elég nefejejcs bokrocskákat számotokra is a felkai völgy' ülén. — A lefelé menetel, a fájós kis lábakkal lehetet-

len volt, s az előgondoskodásból felhozott lovak csakugyan használatba vétettek, s így a lentebb várakozó rázós szekérig csakhamar eljutva, napszálltával már a fürdőben pihentünk. — S az egész nyáron ott tanyázó híres lipthói banda' zenéje mellett, még azon este, a fáradt parányi lábak egypár francia négyesen könnyen léptettek. — Néhány napi kirándulást téve még, — búcsút vettek Schmöksztul s a Karpátoktól. (Vége követk.)

HEGYALJY.

M. A. MENYASSZONYHOZ.

(Téltető' 1-jén 1845.)

Ha kéjben ég szűn' tiszta érzeménys:
A földrengő szem' sugáriból
Tulbon' magasztos édenüdvé szól —
S ihlett fohász a hála' szent töménye;

Midőn hű völgyényed' ajkáról
Leszolt a szív' viszhangja zengeménys:
Szemesillagid' mosolygó égi fénye
Tanuskodott szűd' boldogságiról,

S föllenge a magasba hű fohászd,
Mit, a jövőd' hogy derült legyen,
Ismétle kebled esdő-édesen. —

Hogy üdv', szerenese', kéj' forrása nászod:
Szent biztosítást a jó Isten ád,
Ki boldogítva őrizi angyalát.

LAKNER SÁNDOR.

A KOROS HAJADON.

Beszély

KARACS TERÉZTŐL.

(Folytatás.)

Rakonczy né sorok' olvasása után egy órára rendes lakuk a székváros felé kocsizott Ágnes és Berti' társaságában, ezen gondolattal fegyverkezve: Ha Viharos nőül kívánja Ágnest, még meg lehet Korpával a dolgot változtatni; ha pedig semmi sincs a színre rokon szívek közt, úgy is jobb Ágnes' kedvét betölteni, mint hasztalan epedéssel kínozni. És ha (mit az élettapasztalt Rakonczy né leghihetőbbnek tartott) Viharos csapongó katonaszerelemmel lepkéskedik Ágnes körül, ez is jó lezkeleend egy fiatal könnyen hevülő leány' észrehozására; s e katonai hütlenségre számolván, előre készült az Ágneshez intézendő erkölcsi szóoklakra.

Három nap volt már honn Ágnes, s Viharos még sem tőn náluk látogatást. Minden reggel dobogó mellett nyitott ablakot a hadnagy' szállása felé, de Viharos' ablakai egyre függönyözve voltak. Látá reggeli és délutáni gyakorlatokra lovagolni, de az őt észre sem vevé. Ágnes' szíve majd megszakadt; titkon sírt, és nem közlő senkivel fájalmát, nem is közölheté, hiszen önmaga sem tudá azt még fogalmazni. Végtelen kín szorítá keblét, nem volt többé

kedve Bertivel kergelőzni, s fagyosan, gépszerűn viszonzá vele nyájaskodó mátkájá' csókjait. Röviden: szerelmes volt, a szó' teljes értelmében szerelmes, s pedig nem mátkájába, hanem, a reá nem is figyelő karcsu huszártisztbe. Szegény Ágnes, — szánakozik egy némelly. Higyétek nem szegény; nem adná ő a keblébe nem férő végtelen szenvedést mindnyájatok' örömeért. Szeretett tárgyunkért szenvedni is édes.

IV.

Nemde hiányos lenne főstvényem, ha egy tizenöt évű leány' szerelméből a fényesen szerepelni tudó holdat kifeledném? Ágnes egyedül andalg napenyészet után kies kertjökben. A lát-határon kelő tele hold nem enged éjet borulni földünkre; Ágnes — a szende égitesthez most rokonabb mint valaha — szabad tért keresve siet látására a fák lombjai közt csak sugáral átfénylőnek, s a hátulso ajtót feltárvá lép a kertüket körítő folyampartra. E perczben Viharos közelg az ajtócska felé. Az ifju' megpil-